

vens § 8, nr. 5, ikke vil kunne anvendes på forhold, der er omfattet af artikel 4, stk. 1, litra c). Om der i øvrigt måtte være dansk straffemyndighed med hensyn til sådanne forhold, vil bero på de øvrige jurisdiktionsbestemmelser i straffelovens §§ 6-9.

De særlige betingelser i artikel 5, der gælder for retsforfølgning af egne statsborgere, når disse ikke udleveres, er sammenfaldende med Danmarks forpligtelser efter den europæiske konvention fra 1957 om udlevering af lovovertrædere, jf. bekendtgørelse nr. 36 af 28. september 1963 (Lovtidende C) og konventionen fra 1996 om udlevering mellem Den Europæiske Unions medlemsstater (jf. Folketingstidende 1996-97, tillæg A, s. 4499).

Det bemærkes, at strafferammen på 8 år i straffelovens § 125 a om menneskesmugling indebærer, at politiet, når betingelserne herfor i retsplejeloven i øvrigt er opfyldt, som led i efterforskningen af sager om menneskesmugling vil kunne foretage indgreb i meddelelshemmeligheden, jf. herved retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3. Strafferammen på 8 år indebærer bl.a. også, at der i sager om menneskesmugling kan ske konfiskation efter bestemmelsen i straffelovens § 76 a om konfiskation med omvendt bevisbyrde.

7. Menneskehandel

7.1. Gældende ret

Straffeloven indeholder en række bestemmelser om udnyttelse af andre personer til prostitution mv.

Efter § 228, stk. 1, i straffeloven, er straffen fængsel indtil 4 år for den, der forleder nogen til at søge for tjeneste ved kønslig usædelighed med andre, for vindings skyld forleder nogen til kønslig usædelighed med andre eller afholder nogen, der driver erhverv ved dette, fra at opgive det. Ligeledes straffes den, der holder bordel, med fængsel indtil 4 år. Bestemmelsen, der har haft sin nuværende ordlyd siden 1961, jf. lov nr. 163 af 31. maj 1961, kriminaliserer bagmandsvirksomhed i relation til både heteroseksuel og homoseksuel prostitution i traditionel forstand (rufferi). Der henvises til Folketingstidende 1960-61, tillæg A, sp. 583-585.

Strafansvar efter § 228, stk. 1, nr. 1 og 2, er betinget af, at gerningsmanden har forledt nogen til kønslig usædelighed med andre eller har afholdt nogen fra at opgive dette. I det omfang ansvar efter § 228 er betinget af, at der er tale om »erhverv« ved kønslig usædelighed, skal der være udøvet en mere regelmæssig virksomhed i form af kønslig usædelighed med andre, jf. Folketingstidende 1960-61, tillæg A, sp. 584. Strafansvaret efter § 228, stk. 1, nr. 1 og 2, er i øvrigt be-

tinget af en mere kvalificeret form for medvirken, da den prostituerede skal være »forledt« til prostitution eller »afholdt« fra at opgive prostitution. Strafansvar efter § 228, stk. 1, nr. 3, er betinget af, at gerningsmanden holder »bordel«. Hertil kræves, at der er tale om, at prostitutionen og udnyttelsen har et vist omfang og er forretningsmæssigt ledet af gerningsmanden, jf. herved Højesterets dom gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, s. 127.

Efter straffelovens § 228, stk. 2, 1. led, sidestilles med rufferi enhver medvirken til, at en person under 21 år søger erhverv ved kønslig usædelighed.

Den, der medvirker til en persons befordring ud af landet, for at denne i udlandet skal drive erhverv ved kønslig usædelighed eller benyttes til sådan usædelighed, straffes med fængsel indtil 4 år, når den befordrede person er under 21 år eller uvidende om formålet, jf. straffelovens § 228, stk. 2, 2. led. Aldersgrænsen blev fastsat til 21 år for at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med konventionen fra 1910 om bekæmpelse af hvid slavehandel, jf. Rigsdagstidende 1924-25, tillæg A, sp. 3375. Konventionen knytter således den strafferetlige beskyttelse sammen med myndighedsalderen, der på daværende tidspunkt i Danmark var 21 år. I forbindelse med myndighedsalderens nedsættelse til 20 år, blev det drøftet, hvorvidt aldersgrænsen i straffelovens § 228, stk. 2, også skulle nedsættes. Justitsministeriet anførte dog i den forbindelse, jf. Folketingstidende 1969-70, tillæg B, sp. 63 og 79, at man ikke fandt, at det strafferetlige værn alene skulle gælde kvinder under 20 år.

Den, der udnytter en andens erhverv ved kønslig usædelighed eller fremmer kønslig usædelighed ved for vindings skyld eller i oftere gentagne tilfælde af optræde som mellemmand, straffes efter straffelovens § 229, stk. 1, med fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder med bøde. Bestemmelsen finder således anvendelse, hvis gerningsmanden gentagne gange har optrådt som mellemmand uden hensyn til, om han har modtaget betaling, eller hvis gerningsmanden for vindings skyld har optrådt som mellemmand, selv om det alene er sket i enkelte tilfælde. Anvendelse af bestemmelsens 2. led forudsætter, at gerningsmanden har opnået en økonomisk fordel, som han ikke har et retligt eller naturligt krav på at modtage, jf. Straffelovskommissionens betænkning (1923), motiverne sp. 328.

Efter straffelovens § 229, stk. 2, straffes den, der udlejer et værelse i hotel eller gæstgiveri til benyttelse til erhvervsmæssig utugt, med fængsel indtil 1 år eller under formildende omstændigheder med bøde. Da det er en betingelse, at værelset benyttes til erhvervsmæs-